U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. J. Š.,** proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** se sídlem Kounicova 67, Brno, v řízení o námitce podjatosti soudců Krajského soudu v Brně, vznesené žalobcem ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 30 A 177/2016,

takto:

Soudci Krajského soudu v Brně Mgr. Milan Procházka, Mgr. Ing. Veronika Baroňová a JUDr. Viktor Kučera **nejsou vyloučeni** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 30 A 177/2016.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. 5400/OD/MMB/162139/2014-Ro-/12, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Bystrc ze dne 24. 2. 2014, sp. zn. OŽPD/D/1528-11, č. j. 14-02693/ZP, a to tak, že pozemní komunikace nacházející se v erozní rýze ležící na pozemcích specifikovaných ve výroku č. 1a je od nepaměti veřejně přístupnou účelovou komunikací v souladu s § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, zatímco na pozemcích uvedených ve výroku č. 1b se veřejně přístupná účelová komunikace od 26. 2. 2015 nenachází. Žalovaný současně nařídil majitelům pozemků specifikovaných ve výroku č. 2 veřejně přístupnou účelovou komunikaci zprůchodnit a odstranit všechny pevné překážky, které se na ní nacházejí, a to ve lhůtě do 10 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Dne 11. 5. 2017 vznesl žalobce námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Brně Mgr. Milana Procházky, Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery. Podjatost dovozuje ze skutečnosti, že jmenovaní soudci tvořili tříčlenný senát, který o této věci rozhodl v předchozím řízení rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 30 A 57/2014 - 111. Žalobce má za to, že tato skutečnost zakládá důvod pochybovat o jejich nepodjatosti při projednávání jeho žaloby podle § 8 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O této skutečnosti se žalobce dozvěděl od své právní předchůdkyně J. Š., která byla osobou zúčastněnou na předchozím řízení před krajským soudem.

[3] Soudci Krajského soudu v Brně se k námitce podjatosti vyjádřili v tom smyslu, že nemají žádný poměr k věci, k účastníkům ani k jejich zástupcům. Podíl na „předchozím soudním řízení“ je třeba chápat instančně, tj. nikoli tak, že by věc nemohl projednávat a rozhodovat tentýž soudce (senát), který se jí již dříve na témže stupni soudní soustavy zabýval.
[4] Nejvyšší správní soud posoudil vznesenou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[5] Podle § 8 odst. 5 s. ř. s. „[*ú*]*častník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.*“

[6] Garance toho, aby ve věci rozhodoval nezávislý a nestranný soudce, patří mezi integrální součásti práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Nestrannost soudce je jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů v právo a právní stát (čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky). Nestrannost soudce je především subjektivní kategorií, vyjadřující vnitřní psychický vztah soudce k projednávané věci v širším smyslu (zahrnuje vztah k předmětu řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům). Pouze takto úzce pojímaná kategorie nestrannosti soudce by však v praxi stěží nalezla uplatnění vzhledem k obtížné objektivní přezkoumatelnosti vnitřního rozpoložení soudce. Kategorii nestrannosti je proto třeba vnímat šíře, tedy i v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost soudce pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli (účastníkovi řízení), tj. v podmínkách projednávané věci žalobci, nýbrž to, zda reálně neexistují okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že soudce má k věci určitý, nikoliv nezaujatý vztah. Subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání; rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního (shodně též nález Ústavního soudu ze dne 27. 10. 2004, sp. zn. I. ÚS 370/04).

[7] Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. „[*s*]*oudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.*“

[8] Nejvyšší správní soud již v usnesení ze dne 19. 3. 2003, č. j. Nao 2/2003 - 18, publ. pod č. 53/2004 Sb. NSS, dospěl k závěru, že podíl soudce na rozhodování v *předchozím soudním řízení* ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., který zakládá důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně; předchozím soudním řízením není

řízení v jiné soudní věci, byť by se i týkala týchž účastníků. Obdobně v usnesení ze dne 6. 1. 2005, č. j. Nao 56/2004 - 54, publ. pod č. 545/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud shledal, že smysl právní úpravy vyloučení soudce z důvodu jeho podílu na předchozím soudním řízení *„spočívá ve vyjádření principu instanční oddělenosti řízení před jednotlivými funkčně příslušnými soudy jako záruky vnitřní nezávislosti soudní soustavy, a tím i práva každého na spravedlivý proces. S ohledem na specifika správního soudnictví je nutno pojem „předchozí soudní řízení“ interpretovat tak, že tutéž věc nemůže u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu projednávat a rozhodovat stejný soudce.*“

[9] Z námitky samotné i z předloženého spisu je zřejmé, že o shora popsanou situaci *instanční oddělenosti*, tj. rozhodování ve stejné věci u krajského soudu a poté u Nejvyššího správního soudu, se v projednávané věci nejedná. Okolnost spočívající ve vydání jmenovanými soudci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 30 A 57/2014 - 111, kterým soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2014, č. j. 5400/OD/MMB/162139/2014/-Ro-/12, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, v němž žalovaný následně vydal rozhodnutí, které je v projednávané věci sp. zn. 30 A 177/2016 u Krajského soudu v Brně napadeno žalobou, není „předchozím soudním řízením“ ve smyslu § 8 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Naopak jedná se o okolnost spočívající v postupu soudců *v řízení o* (téže) *projednávané věci*, která podle § 8 odst. 1 věty třetí s. ř. s. výslovně *není důvodem* k vyloučení soudců.

[10] Lze tedy uzavřít, že námitka žalobce neobsahuje žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody podjatosti ve smyslu § 8 odst. 1 s. ř. s., a ani z vyjádření shora jmenovaných soudců neplyne nic, co by mohlo založit pochybnost o jejich nepodjatosti; tyto skutečnosti nevyplynuly ani ze soudního spisu.

[11] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že vznesenou námitku podjatosti soudců Krajského soudu v Brně Mgr. Milana Procházky, Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery neshledal důvodnou.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu